

Sygn. VPa 70/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska, SSR del. Sławomir Dudek (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Anna Fijołek

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K. (1)

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w R.

o ustalenie istnienia stosunku pracy i przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powoda P. K. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku IV Wydziału Pracy

z dnia 22 stycznia 2013r.

sygn. IV P 264/12

1. *oddala apelację;*

2. *nie obciąża powoda P. K. (1) kosztami postępowania za instancję odwoławczą.*

VPa 70/13 UZASADNIENIE

P. K. (1) pozwem z dnia 7.VIII.12r. skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w R. domagał się ustalenia istnienia pomiędzy nim a pozwana spółką stosunku pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 14.V.04r., a w przypadku nieuwzględnienia tego żądania – o potraktowanie pozwu jako żądania przywrócenia do pracy i przywrócenie w trybie art. 265 kp terminu do wniesienia odwołania .

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 22.I.13r. w sprawie IV P 264/12 oddalił powództwo.

Sąd ten ustalił i zważył, co następuje :

P. K. został zatrudniony w pozwanej spółce od 14.V.04r. , w tym od 29.II.09r. na czas nieokreślony na stanowisku pracownika ochrony obiektów.

Pozwana spółka racjonalizuje koszty działalności, co wiąże się z redukcją zatrudnienia. Dlatego zdecydowała się na korzystanie z usług firmy zewnętrznej przy ochronie obiektów. Pracownicy ochrony otrzymali więc propozycje pracy na produkcji. Powód złożył pracodawcy zaświadczenie od kardiologa o niezdolności do pracy na stanowisku pracownika fizycznego. Otrzymał propozycję pracy stosowną do jego stanu zdrowia.

W dniu 30.III.12r. przed godziną 6⁰⁰ rano, przed zakończeniem zmiany bezpośredni przełożony powoda C. P. (1) wręczył powodowi pisemne oświadczenie pracodawcy z dnia 27.III.12r. o wypowiedzeniu umowy o pracę. Powód po zapoznaniu się treścią pisma odmówił jego przyjęcia oraz potwierdzenia podpisem tego faktu. Odmowa powoda została odnotowana przez C. P. na wypowiedzeniu. Po tym fakcie powód przyniósł do zakładu zwolnienie lekarskie. Kolejne zwolnienia przekazywał przez osoby trzecie.

Po upływie okresu wypowiedzenia w dniu 30.VI.12r. zakład pracy przesłał powodowi świadectwo pracy. P. K. pismem z dnia 16.VII.12r. zwrócił się do zakładu o sprostowanie świadectwa w zakresie okresów składkowych i nieskładkowych. Nowe świadectwo pracy otrzymał dnia 30.VII.12r., zmieniono w nim jedynie zapis o przyczynie wypowiedzenia.

Zasiłek chorobowy powód pobierał do końca września 2012r.

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec powyższych ustaleń faktycznych żądanie ustalenia istnienia stosunku pracy jest całkowicie pozbawione jakichkolwiek podstaw. Istotnym dla rozstrzygnięcia jest rozpoznanie roszczenia powoda o przywrócenie go do pracy.

Sąd Rejonowy uznał, że wypowiedzenie dokonane w dniu 30.III.12r. skutkowało rozwiązaniem stosunku pracy. Wbrew twierdzeniom powoda w dniu 30.III.12r. pozwany w dniu 30.III.12r. wręczył powodowi wypowiedzenie umowy o pracę, z którym powód zapoznał się i odmówił jego przyjęcia. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków E. W. (1) i C. P. (1), które są spójne i konsekwentne. Dodatkowo za taką oceną zeznań świadków przemawia adnotacja C. P. na wypowiedzeniu o odmowie przyjęcia dokumentu przez powoda.

Zeznania powoda w tym zakresie Sąd uznał za niewiarygodne, będące tylko formą obrony przed rozwiązaniem stosunku pracy. Za taką oceną przemawia również zachowanie powoda po otrzymaniu świadectwa pracy. Powód nie złożył wówczas odwołania od wypowiedzenia, a jedynie wniosek o sprostowanie świadectwa pracy. Powód składając pozew w dniu 7.VIII.12r. znacznie uchybił siedmiodniowemu terminowi określonym w art. 264§1 kp. Termin ten jest terminem zawitym prawa materialnego. Jakkolwiek termin ten przypomina terminy procesowe, uregulowane w art.164-172 kpc, to jednak nie mają do niego zastosowanie zasady przewidziane w prawie procesowym. Oznacza to m.in. że jeżeli pracownik po upływie tego terminu wytoczy powództwo dotyczące nawiązania, wygaśnięcia lub rozwiązania stosunku pracy, to należy je oddalić. Art.265§1 kp normuje możliwość przywrócenia przez Sąd uchybionego terminu. Warunkiem koniecznym jest wykazanie przez pracownika, że uchybienie terminowi do złożenia pozwu nastąpiło bez jego winy. Brak winy w uchybieniu terminowi należy analizować w płaszczyźnie subiektywnej oceny stanu rzeczy przez pracownika, w kontekście uwzględnienia obiektywnego miernika staranności, której można wymagać od osoby dbającej o swoje interesy. W tej sytuacji twierdzenia powoda, że uchybił terminowi nie ze swojej winy, ale było to wynikiem działania pozwanego, który nie powiadomił powoda o możliwości złożenia odwołania są pozbawione podstaw faktycznych wobec wcześniej wskazanych okoliczności dotyczących sposobu i terminu dokonania powodowi wypowiedzenia umowy o pracę.

Z tych względów Sąd nie znalazł podstaw do przywrócenia powodowi terminu do wniesienia powództwa o przywrócenie do pracy. Konsekwencją jest oddalenie powództwa w tym zakresie.

Takie rozstrzygnięcie przesądza także o pierwszym żądaniu powoda, tj. o ustalenie istnienia pomiędzy nim a pozwana spółką stosunku pracy. Uwzględnienie tego żądania nie jest możliwe przy ustaleniu, że wypowiedzenie umowy o pracę zostało dokonane w dniu 30.III.12r. doprowadziło do skutku w postaci rozwiązania stosunku pracy, jaki łączył strony.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo.

Apelację od wyroku uniósł powód. Zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy między powodem a pozwanym. Wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy. Zarzucił naruszenia art. 233§1 kpc w zw. z art. 328§1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu za podstawę uzasadnienia orzeczenia zeznań świadka E. W. (1), która nie była w istocie świadkiem kluczowego dla rozstrzygnięcia sprawy zdarzenia, polegającego na rzekomym wręczeniu powodowi wypowiedzenia umowy o pracę oraz bezzasadną odmowę dania wiary zeznaniom powoda, naruszenie art. 233§1 kpc w zw. z art. 266§3 kpc i art.267 kpc poprzez wydanie rozstrzygnięcia na podstawie zeznań świadka C. P. (1), przyjętych bez poprzedzającego je złożenia przez świadka przyrzeczenia, w sytuacji gdy brak było okoliczności uzasadniających zaniechanie odebrania takiego oświadczenia w postaci zgody stron postępowania oraz naruszenie art. 61§1 kc poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu że przesądzające dla stwierdzenia że oświadczenie woli dotarło do adresata wystarczająca jest pisemna adnotacja na dokumencie, zawierającym treść tego oświadczenia.

Apelujący podniósł, że świadek E. W. (1) nie była osobą towarzyszącą C. P. (1) w czynnościach do rzekomego złożenia wypowiedzenia umowy o pracę. Dlatego twierdzenie Sądu, że nastąpiło wręczenie wypowiedzenia powodowi i oparcie ich na uznaniu za wiarygodne na treści zeznań świadka E. W. (1), która nie towarzyszyła świadkowi C. P. (1) musi budzić uzasadnione wątpliwości i prowadzić finalnie do wniosku, że ocena sądu w tym zakresie nie jest swobodna, ale dowolna. Dowolność ta miała wpływ na wynik sprawy, sąd bowiem przyjął, że rzekome wręczenie wypowiedzenia zostało potwierdzone zeznaniami dwóch świadków. Odmówienie mocy dowodowej zeznaniom świadka E. W. z ww powodów musi powodować z kolei, że w mocy pozostają jedynie zeznania świadka C. P. z zastrzeżeniem, o jakim apelujący pisze w dalszej kolejności.

Zeznania świadka C. P. nie zostały poprzedzone odebraniem od świadka przysięgi, ani też pouczeniem go o znaczeniu tego aktu. Zgodnie zaś z art. 266§3 kpc złożenie zeznań przez świadka powinno być obligatoryjnie poprzedzone odebraniem przyrzeczenia, pouczeniem go o znaczeniu tego aktu. Sąd zaniechał w postępowaniu obu tych czynności, co mogło mieć wpływ na wynik postępowania. Zdaniem apelującego brak tych elementów pozbawia w istotnym stopniu mocy dowodowej zeznania ww świadka.

Powód podniósł, że okoliczność tę podnosił w piśmie procesowym złożonym na posiedzeniu w dniu 8.I.13r.

W pozwie powód wskazywał, że nie zostało mu złożone oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę i na tej podstawie opierał swoje roszczenie. Wszelkie pozostałe okoliczności sprawy nie stanowią przedmiotu niniejszego postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w zaskarżonej części poprzez ustalenie istnienia stosunku pracy ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w przypadku gdyby sąd uznał, że w I instancji nie rozpoznał sąd istoty sprawy i zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, ci następuje :

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy w sprawie zebrał pełny materiał dowodowy i dokonał jego właściwej oceny. Nie wymaga on uzupełnienia i stanowi podstawę rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym.

Wskazać należy, że powód w apelacji zasadnie podnosi zarzut naruszenia art.266§3 i art. 267 kpc. Sąd I instancji naruszył te przepisy procedury cywilnej, lektura akt wykazuje, jak podniósł apelujący, że Sąd Rejonowy uprzedził świadków E. W. i C. P. o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, jednak nie odebrał od nich przyrzeczenia. Nie ma także w protokołach rozpraw zapisu o tym, że świadkowie zostali za zgoda stron zwolnieni od składania przyrzeczenia.

Tylko te zarzuty i tylko w takim zakresie są zasadne. Nie ma jednak podstaw do przyjęcia zasadności pozostałych zarzutów apelującego. Stwierdzić bowiem należy, że sam fakt nieodebrania przyrzeczenia od świadka nie jest jednoznaczne z uznaniem tak złożonych zeznań za niewiarygodne. Zeznania świadków podlegają ocenie nie tylko poprzez zachowanie formalnych warunków ich składania określonych w przepisach proceduralnych, ale poprzez ich treść ich wzajemne stosunek, potwierdzenie w innych dowodach w postaci dokumentów itd.

Za całkowicie chybiony uznać należy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233§1 i art. 328 kpc. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego. Ocenie dowodów nie można postawić zarzutu dowolności. Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelującego nie przyjął, że wypowiedzenie wręczał powodowi C. P. w obecności E.W.. Świadek E. W. potwierdziła swymi zeznaniami jako pracownica kadr fakty dotyczące rozmów z powodem na temat jego zatrudnienia i propozycji objęcia innych stanowisk w zakładzie oraz fakt oddania przez C. P. wypowiedzenia umowy o pracę nieprzyjętego przez powoda.

Te zeznania wraz z zeznaniami świadka C. P. i dokumentem w postaci wypowiedzenia umowy o pracę dały podstawę do przyjęcia przez Sąd I instancji, że powód zapoznał się z wypowiedzeniem umowy o pracę i odmówił jego przyjęcia. Fakt, że powód odmówił przyjęcia wypowiedzenia potwierdza jego dalsze postępowanie, otrzymał bowiem świadectwo pracy w dniu 9.VII.12r. i wystąpił o jego sprostowanie.

Zarzuty powoda uznać należy za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Rejonowy na podstawie materiału dowodowego dokonał właściwych ustaleń. Prawidłowym jest ustalenie, że powód otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę i odmówił jego przyjęcia. Zachowanie powoda w okresie późniejszym właśnie to potwierdza. Powód w lipcu 2012r. wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. Miał więc świadomość tego, że zakład pracy wypowiedział mu umowę o pracę oraz że jego stosunek pracy właśnie wskutek wypowiedzenia został rozwiązany z dniem 30.VI.12r.

Za prawidłowy należy uznać wywieziony przez Sąd Rejonowy wniosek, że powództwo zgłoszone w dniu 7.VIII.12r. stanowi tylko formę obrony powoda przed rozwiązaniem stosunku pracy.

W tak prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy dokonał właściwej subsumcji do norm prawa pracy. Sąd I instancji zasadnie przyjął, że powód P. K. wniósł pozew po upływie terminu na wniesienie żądania uznania wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, a określonego w art. 264§1 kp. I nie ma żadnych podstaw do przywrócenia powodowi terminu na wniesienie powództwa.

Dlatego wyrok w zakresie oddalającym żądanie przywrócenia do pracy jest wyrokiem właściwym, zgodnym z normami prawa pracy.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że niezasadność żądania przywrócenia do pracy stanowi o niezasadności roszczenia ustalenia istnienia stosunku pracy. Ponieważ zostało ustalone, że umowa o pracę powoda została rozwiązana z dniem 30.VI.12r. wskutek wypowiedzenia jej przez pracodawcę, nie jest możliwe uwzględnienie żądania ustalenia istnienia stosunku pracy powoda.

Apelacja powoda jest tylko polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i jako taka nie może być uwzględniona. Dlatego należało ją oddalić (art.385 kpc).